

Neputința are un nume conspirativ: fotbalul românesc!

Scris de Horia Picu

Duminică, 12 Octombrie 2014 10:07 - Ultima actualizare Duminică, 12 Octombrie 2014 10:44

N-au trecut încă 24 de ore de la meciul orgoliilor maxime și al prestațiilor minime, care de fiecare dată se cheamă, când e la noi: România – Ungaria, când e la ei: Ungaria – România. Despre previzibilitatea unor meciuri ale naționalei române de fotbal am mai scris de câteva ori până acum. De fiecare dată am arătat că neavând o organizare a edificiului Fotbal pusă la punct, nu ne putem aștepta la lucruri pozitive. Să reiau oare că goana după rezultate imediate ale conducătorilor de cluburi care importă jucători de peste mări și țări lasă urme adânci peste mândria națională numită fotbal ? E așa de greu pentru cei care administrează fotbalul românesc să înțeleagă că numărul fotbaliștilor străini trebuie limitat la 3 într-o echipă? Cum poate Pițurcă să aibă o bază de selecție din care să aleagă 11 alergători după o minge ? 11 alegători care să nu obosească după prima repriză ?...

Un drum de Cluj nu mi-a dat posibilitatea să văd tot meciul. Repriza a doua mi-a ajuns...Am văzut că neputința are un nume conspirativ: fotbalul românesc! Ai noștri jucau fără intenția de a mai băga niște boabe în poarta adversarilor de puteai crede că diferența de scor este de cel puțin trei goluri în favoarea urmașilor lui Ștefan cel Mare. Sau aveau intenția să mai bucure suporterii români cu ceva reușite care să facă fericită o națiune întregă, dar le-au lipsit „putirința” fizică și psihică ?

Oricum, am scăpat ușor...Puteam să plecăm învinși de pe Arena Națională. Puteam să câștigăm să știți, dacă meciul nu începea la ora la care a început, dacă se disputa miercuri, nu sâmbătă, dacă meciul ar fi fost programat la începutul verii, nu la începutul iernii, etc, etc. Ce să mai vorbim despre prestația vădit antiromânească a arbitrilor care i-a favorizat pe adversari și despre multe alte nenorociri pe care soarta ni le dă din plin, deși ne invităm să ne alegem alta, conform cu textul imnului care se schimbă la noi din când în când, în timp ce la mulți alții rămâne neschimbat ?

“Ce-ar mai fi de spus? Convorbiri libere într-o țară ocupată” - un volum scris de Dan Petrescu (scriitorul, nu fostul fotbalist !) împreună cu Liviu Cangeopol mă inspiră pentru o întrebare la finalul articolului :

ce-ar mai fi de scris?

Sau mai bine să întreb:
cine ne aude?...